

FIZESS, LÁZÁR!

Hírvül adta a Kossuth rádió, hogy a Fővárosi Tanács átmeneti munkásszállóin négy-ötszöröse emelkedik fel a lakbért. Ott, ahol szinte kizárólag beteg, rokkant, munkaképtelen emberek, leszázalékolt nyugdíjasok laknak. Akiket a szociálpolitikai hatóságok — nem lévén fedél a fejük fölött — ide utaltak be: havi száz-száznegyven forint térítési díj ellenében.

A rokonszenves interjúalany elmondta, hogy ezek az emberek nem fogják tudni kifizetni a nagyobb összeget, s vagy az utcára, vagy jó esetben a hírhedt „Lordok Házába”, a Dobozi utca 29-be kerülnek. A riportert az audiatur et altera pars jegyében felkereste a legfőbb illetékest, a Fővárosi Tanács VB egészségügyi és szociálpolitikai főosztályának vezetőjét, Dr. Földi Mária megerősítette a hallottakat, hozzátéve, hogy izgalomra semmi ok: a felemelt lakbér is jóval kevesebb a szokásos bérleti-albérleti áraknál. Bölcs ember — nyugodtan tűri a csapásokat, melyek felebarátját érik.

Az intézkedés pedig dicséretes. Végre elhárul az akadály a kibontakozás elől. Végre egy terület, ahol leépítik az állami paternalizmust. Végre egy döntés, mely átörést jelent a népgazdaság szerkezetváltásában, s minden bizonynyal elnyeri a Világbank és a Nemzetközi Valuta Alap tetszését.

Sőt, a piaci mechanizmusnak ez a bátor kiterjesztése nyilván az érintett állampolgárok demokratikus autonómiáját is növelni fogja. Eldönthetik: továbbra is igénybe veszik-e az átmeneti szállások luxuslakosztályait, lemondva a mindennapi kenyérről meg a két deci fröccsről, mellyel becsülik maguk, vagy győz bennük a vállalkozó szellem és a híd alá költöznek.

E jogukat remélhetőleg biztosítja majd a pluralista alkotmány, de addig kénytelenek a mind keresztényibbé váló szociálpolitikára hagyatkozni. Akinek van, annak adatik, akinek nincs, attól az is elvétetik amiye van — írja a Biblia. Mi pedig (híven hozzá?) kifosztjuk Lázárjainkat.

S tesszük mindezt 1988-ban, abban az évben, amelyet az ENSZ a hajléktalanok nemzetközi évének nyilvánított.

Bánki Erika—Kálmán János